

VINDEN ÖVERRÖSTADE HENNES skratt trots att det var högt och gällt. Hackade det i småbitar och kastade mellan husväggarna. Hon kände värmen från de två männen, en på var sida. Den tredje gick bakom. Trots att han inte så någonting, inte rörde vid henne, var hon medveten om hans närvaro. Kanske var det doften, han luktade gott och hon skrattade igen.

En tomflaska rullade längs gatan, en ölburk, en kastad kvällstidning, servetter och tomma stripsförpackningar utanför McDonalds. Upp en bit med hjälp av vinden och ner igen i ryckig dans. Det smattrade i flaggstångslinorna utanför Rådhuset, dånade från vattnet som tryckte på nere vid kanalen. På torget låg nedfallna grenar från den stora lönnen, lamporna på linor mellan husen snurrade runt och från någonstans slog det i en lös plåtbit.

Storgatan, vanligtvis fylld med människor som drog mellan nöjesställena, låg nästan öde. Hon som ville spegla sig i främlingars blickar, få bekräftelse, väcka beundran och avund. Hon var stark. Vacker. Åtrådd. Allt snurrade omkring henne, blev otydligt, en trasig

bild. Hon såg sig själv i en mörk glasdörr, blundade och lät det snurra. En av männen viskade något och hon såg på honom och skrattade trots att hon inte uppfattade vad han sa, tryckte sig mot honom när han höll sin arm hårdare om henne.

Det blåste allt mer och sista biten sprang de tätt tillsammans, lätt framåtböjda, fnissiga och upprymda. Så äntligen dörrarna till hotellet, den mjuka mattan i receptionen som svalde ljudet av deras steg. Hissen var nere så de slapp vänta. I spegeln såg hon sig själv tillsammans med tre okända män. En hade rakat huvud och en hade skägg. Den tredje var snyggast. Hon slöt ögonen men blev tvungen att öppna dem igen. Bilden var densamma.

Så var de uppe, den rakade fick fram nyckelkortet, det blev grön signal och de tumlade in i rummet. Hon fick hjälp av med kappan, stod en stund villrådig innan hon vacklade till och satte sig på sängen.

Männen fick fram en whiskyflaska, lät den gå runt. De sneglade på henne, den skäggige torkade hastigt av flasköppningen med kavajärmen och räckte fram flaskan. Hon tog en snabb klunk och lät den gå vidare. Nästa varv hoppade de över henne. Orden hade tagit slut, behövdes ändå inte längre. Männen såg på henne och på varandra, en gick på toaletten, en annan ställde sig vid fönstret. Den tredje kom fram till henne, strök över hennes kortklippta hår, tog hennes huvud mellan sina händer, suckade och gnuggade det mot sitt skrev. Han hade stånd.

– Nej, vad fan ... sa han vid fönstret, den skäggige, nu sätter vi igång.

De hjälpte henne knäppa upp knapparna i blusen, någon drog av henne kjolen, strumpbyxorna. Underkläderna. Männen tog av sig sina

kavajer. Slipsar, byxor. Kalsonger. Den skallige behöll skjortan på. Hon såg på dem men kunde inte fokusera blicken, tänderna var så torra att hon måste ha hållit munnen öppen i ett leende en lång stund utan att veta det.

När den förste var redo vände de andra sig bort som om de inte ville se. Han körde upp sitt kön i hennes stela leende, hon tog det i munnen och han grymtade nöjt och lät henne suga honom till utlösning. Näste man var tätt efter. Det var den snygge. Han bökade med ett par fingrar i hennes sköte samtidigt som han slickade ena bröstvårtan. De andra två hade kommit fram till sängen, inte längre lika blyga. Nu ville de se. Den skäggige väntade på sin tur, han höll i sitt kön, skakade det lätt, höll det igång med några hastiga rörelser. Det gick för den snygge innan han kom in i henne och han lät det spruta över hennes mage. Svärande drog han sig tillbaka, men var snart framme hos henne igen. Klappade henne på huvudet, klämde på hennes bröst.

Den skallige vände på henne, fick upp henne på alla fyra och trängde in i henne bakifrån. Han bytte håll. Smärtan var ögonblicklig och hon skrek rakt ut.

– Fan, det här gillar hon, muttrade han.

– Hon har väl inte fått något på länge.

De fnittrade. Blev allt djärvare, allt påhittigare. Trängde sig in, klämde, kände, tryckte. Whiskyflaskan var tömd och glömd. Nu skulle kuken ha sitt.

De var överallt, in och ut i alla öppningar. Det sprängde och sved, smärtan bedövade henne och ansiktet var svullet av tårar. Och de fortsatte. En och en och alla på en gång.

ADAMS NAMN STÅR fortfarande kvar på dörren. Monika har inte orkat göra något åt det, och nu har det inte längre någon betydelse. Hon håller andan och lyssnar efter ljud, någonting som kan avslöja att lägenheten är bebodd, men vem försöker hon lura? Hon suckar. Den är tömd på liv, kvar finns bara ett par stolar, ett litet bord, en madrass och en oformlig sittsäck. En samling flyttlådor som står staplade i hallen.

Det var Adam som köpt säcken men han hade vägrat ta den med sig när han flyttade.

– Du kan få den om du vill, sa han generöst.

– Det vill jag inte, sa Monika.

– I så fall kan du kasta den. Eller skänka till Amnesty's loppmarknad. Den är trendig, vet du.

– Gör det själv.

– Kan vi inte försöka vara vänner?

Monika lyssnar till tomheten. Det finns en flyktigt färglös ton i den, som ett stycke musik spelad utan instrument.

Om tre dagar ska hon lämna lägenheten. Hon och Adam hade bott här i fem år. Hon tvingade honom att ta möblerna, det var inte så mycket annat hon kunde göra för att sätta käppar i hjulet. Vad skulle

han med möbler till, han som flyttade in i en annan människas färdigmöblerade hem och liv?

– Du får väl magasinera dem, sa hon när han protesterade.

– Men du då, vill inte du ...

Nej, det ville hon inte.

Hon vill inte ha kvar någonting som minne av livet tillsammans med Adam. Inte ens möblerna hon haft med sig när de flyttade ihop. Och Adam blev tvungen att släpa ut dem och köra dem till ett hyrt förråd.

– Tycker inte *Hon* om möblerna? Kan du inte ha dem hemma hos *Henne*?

– Jag vill att vi lämnar Susanne utanför det här.

– Hur i helvete hade du tänkt att det skulle gå till? Det är ju hennes fel alltihop.

Sedan bet hon ihop om alla ord som ville ut, lovade sig själv att inte visa vad hon tänkte och kände. Hon skulle stå med armarna i kors och låta honom gå, inte ge honom den glädjen, det argumentet. Vem ville stanna hos en gnällig och bitter käring?

Hon hade förstås varit enfaldig som aldrig anat, aldrig för ett ögonblick trott att han kände på ett annat sätt än hon. Kanske tog hon honom för given, blev vårdslös med känslorna.

Hon orkar inte göra någon mat, tar en smörgås och en halv mugg vatten. Om tre dagar ska någon annan få nycklarna och driva ut den sista resten av det som varit. Själv ska hon resa sig och gå vidare utan att se tillbaka.

Telefonsignalen ekar i tomheten och hon rycker till. Hon borde ha stängt av telefonen. Fortfarande ringer människor och frågar efter

Adam. Tystnaden som följer när hon säger att han flyttat är pinsam. Sedan kommer en harkling och en ursäkt innan de lägger på. Hon kan föreställa sig dem förbryllade gå för att berätta. ”Visste du att Adam och Monika ... att de separerat?” Så klart att de vet, alla vet! Ibland tänker hon att de ringer bara för att göra henne illa. Varför ringer de inte till hans mobil och låter henne vara i fred?

Hon svarar på tredje signalen. Det är Yvonne. Hon hade försökt nå Yvonne tidigare under dagen men mötts av mobilsvaret. Nu minns hon inte längre vad hon hade för ärende, och samtalet blir kort.

Yvonne är alltid på språng, har bråttom, fullt upp. Massör med eget företag, och familj som kräver allt mer. Någon måste komma i kläm, Monika inser det. Och Yvonne ställde verkligen upp när det behövdes. Som i vintras, när Adam stack.

FEM ÅR ÄR EN lång tid. Sedan kom Adam hem en kväll och ställde sig i dörren till köket.

– Jag ska flytta, sa han och såg dum ut.

Hon måste ha sett lika dum ut. Hon hade varit vid fiskvagnen och köpt musslor, tänkte göra musselsoppa. Grädde och vitt vin, rotselleri och persilja. Vad då flytta? Hon hade inte ens lyssnat.

Hon hade trott att det de hade var för resten av livet. De hade varit förhoppningsfulla, säkra på sig själva och varandra. Inte två virriga tonåringar utan mogna människor. Två hem hade smält samman till ett, hon hade gjort sig av med sin soffa och han med sin säng. Soffbordet hade de köpt gemensamt, bokhyllorna var hans. Tavlorna hade stått i hallen i fyra månader innan de kom på plats. Nu bär väggarna spår av dem, stora mörkare fält på de blekta tapeterna.

Det finns inget ödsligare än en vägg där tavlorna plockats ner. Gapande tomrum och förlust i stället för drömmar och förhoppningar.

De nya ägarna kommer att måla om, byta stil på rummen. Lägenheten fylls med drömmar igen. Kanske barnskrik, så småningom. Monika gör en grimas. Det är ett ungt par som köpt, de bodde tillsammans i en liten etta i över ett år medan de sparade för att bli trovärdiga i bankens ögon och kunna köpa en bostadsrätt.

Monika går ut i köket för att brygga kaffe. Adam tog espressomaskinen, en julklapp från hans föräldrar.

– Du kan få dvd-spelaren i stället. Och citruspressen.

Den är formgiven av Phillipe Starck för Alessi och ser ut som en silverfärgad långbent insekt. Snygg men opraktisk eftersom den tar så stor plats. När han sa att hon kunde få den tänkte hon på vad hon ville göra med benen på pressen. Sticka dem i Adams rygg, exempelvis.

Kommer de nya ägarna göra om i köket också? Byta skåpsluckorna, sätta upp mosaik i stället för kakel? Hon struntar i vilket, det angår inte henne längre. Hon sätter filterhållaren på muggen och väntar medan vattnet rinner igenom. Bredvid madrassen i sovrummet står en flyttlåda som hon använder till avlastningsbord. Ett vinglas med spår av rött i botten balanserar längst ut vid kanten av lådan. Hon flyttar ner glaset till golvet och ställer ifrån sig muggen, går in i vardagsrummet och hämtar sittsacken.

När hon var ung gick det otäcka historier om sittsäckar. Folk hade fyllt dem med bönor och så småningom började bönorna gro och växa och sticka ut gröna spjut genom tyget. Andra historier handlade

om att bönorna jäste och fick säcken att svälla och till slut explodera och skicka ut rutten bönsörja.

Monika dricker det heta kaffet i små klunkar och känner ett svagt illamående. Hon sträcker sig efter en inredningstidning som hon köpt på väg hem från jobbet. Långsamt bläddrar hon förbi det ena reportaget efter det andra med vackra ljusa hem, avskavda vita möbler och människor som lyckats förverkliga sina livsprojekt.

MITT HEM SKA bli ännu vackrare, tänker hon. Jag ska ha citruspressen stående framme i köket och dricka färskpressad apelsinjuice varje morgon. Om jag har bråttom ska jag äta i köket, annars dukar jag i matsalen och sitter länge vid bordet och unnar mig att njuta.

Hon kravlar sig ur sittsäckerna och går på jakt efter vinflaskan som hon öppnade i går. Ett sista glas i hennes och Adams lägenhet, det kan hon vara värd. I morgon ska hon börja köra flyttlådor.

I morgon är den första dagen av resten av hennes liv. Hon ska gå vidare utan att se sig om en enda gång. Livet med Adam är över – snart glömt. Och det som hände sedan – hon skakar häftigt på huvudet. Stormen har lagt sig sedan länge. Hon behöver aldrig mer tänka på det.